

דני ליטאי מת מוות קליני מהתקף לב, התאושש, וכעבור שלוש שנים לקה בשטף־דם במוח, איבד לדבר, לאכול וללכת, ועכשיו הוא חוזר לחיים

אורג השטיחים דני מציג את השטיח. אחד משניים, שארג במיסגרת הריפוי־בעיסוק. חברו לאריגת־שטיחים היה השר לשעבר ישראל גלילי, שנפגע גם הוא מאירוע מוחי.

לי שאין טעם שיכתבו על המצבה שלי „נפטר מפני שאיוה ומר זיף.“ הציעו לי כבר עבודות, אבל ברור שלא אוכל לעשות אותן. גם אם ארצה. הבטיחו לתת לי עוזרים ועוזרי־עוזרים, רק שאהיה בתמונה, כמנהל אמנותי. רחיתי את כל ההצעות. אני חושב שהקארייריום היה אחת הסיבות למה שקרה לי. עכשיו יש גבול למחיר שאני מוכן לשלם בשביל הצלחה. היום אני בטוח שביקורת רעה בעיתון לא תרגיז אותי כמו פעם. תצחק אותי, אולי. אני לא חושב שסנדרלר רוצה ללכת ולהתאבד אם אני גוער בו איזה מין סנרלים הוא תפר לי. אז למה שאני אקח ללב? אני רוצה להמשיך ללמוד היסטוריה. התחלתי לפני שחליתי, באוניברסיטה הפתוחה. אלמד לאט־לאט. לא מרגיש שמשוהו בווער לי, כמו שחשבת קודם. אז אקבל תואר בעוד עשר שנים, אם אחיה. ואם לא, אמות בלי תואר. אני לומד עכשיו בשביל הכף, ולא מכניס את עצמי ללחצים. (המשך בעמוד 62)

בודד במיטבה בדירתו. מכין קפה. המחלה מהווה לגביו גם מכה כלכלית אנושה.

הכנ שלי. חנן צעיר ממני בשנה אחת בסך־הכל. לבית־לוינשטיין באו פחות אנשים לבקר, ודווקא שם יותר סימפטי מאשר בבית־החולים. אולי יש פחד מהמקום הזה, פחד פסיכולוגי. סבלתי מחוסר שיווי־משקל, ובלוינשטיין הייתי צריך ללמוד, בצורה מלאכותית, איך לאזן את עצמי עם המון תרגילים והמון כושר־ציון. מול שאני מתמצא בתנועה, והבנתי בהגיון מה אני צריך לעשות. ביקשתי מחברים שיחקו את הליכתי לפני שחליתי. הייתי מסתכל, ומנסה לחקות אותם. זה היה קשה מאוד, ולקח הרבה זמן עד שהצלחתי איכשהו. הייתי כמו תינוק שלומד

„כבר רגל אחת בחוץ!“

ב תליה־שומר הייתה אליי עליה לרגל. באו חברים, ובאו אנשים שלא היכרתי. אמרו „שמענו עליך ובאנו לעודד.“ זה נגע ללבי.

היילת אחת, שלא היכרתי, ואני אפילו לא זוכר את שמה, נהגה לבוא פעמיים בשבוע ומאוד עודדה אותי. כאשר חנן גולדבלט ביקר, שאלה אותי אחת העוברות אם תנן־ענני זה

פעם גם לבגארם בריא. זו הייתה הרגשה של חוסר־אונים — שצריך לרחוץ אותי, להלביש אותי. עצבים מתוחים. חיכיתי בכליון־עיניים לעבור לבית לוינשטיין. הבנתי ששם אשתקם.

„כבר רגל אחת בחוץ!“

ב תליה־שומר הייתה אליי עליה לרגל. באו חברים, ובאו אנשים שלא היכרתי. אמרו „שמענו עליך ובאנו לעודד.“ זה נגע ללבי.

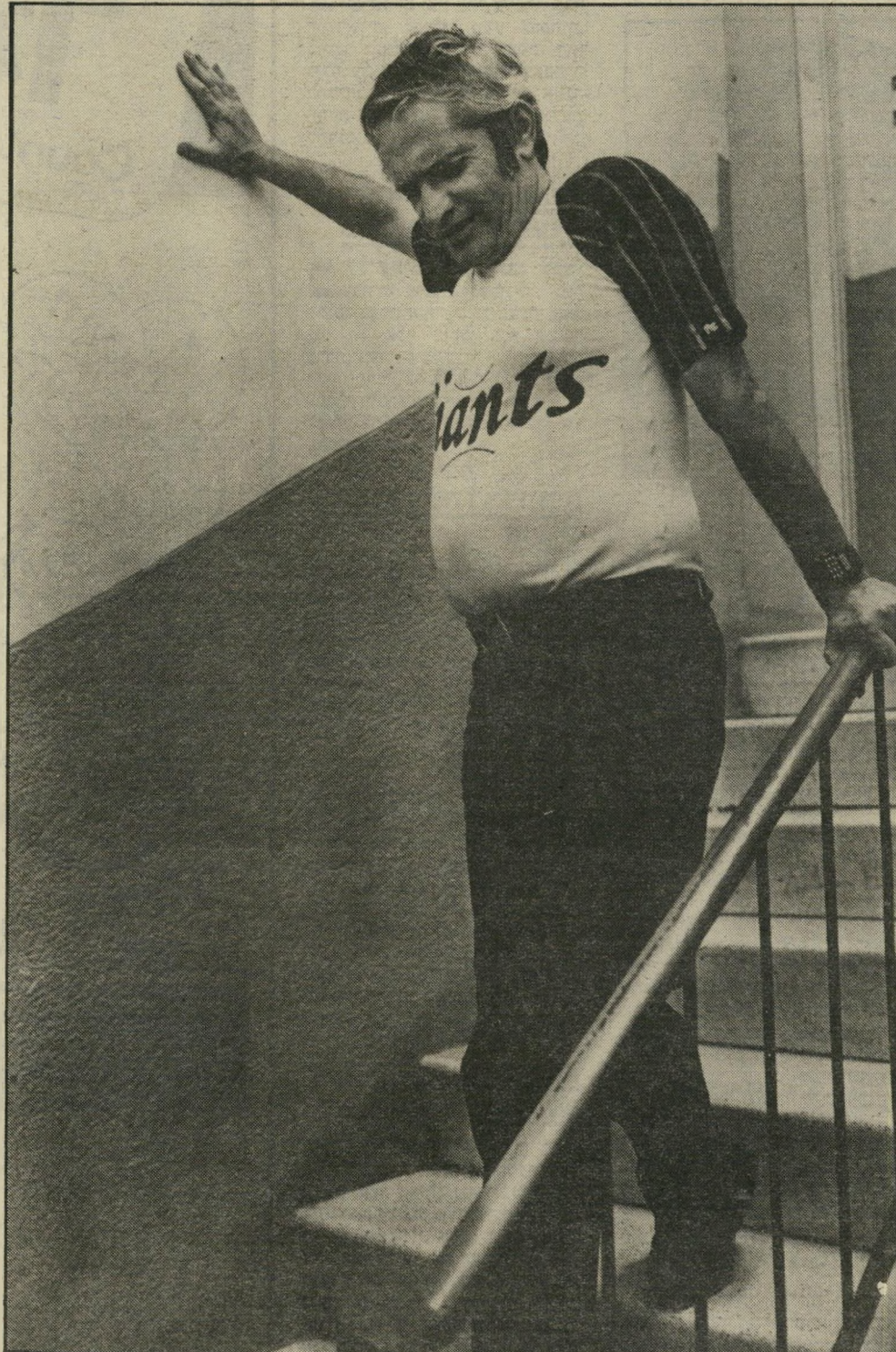
היילת אחת, שלא היכרתי, ואני אפילו לא זוכר את שמה, נהגה לבוא פעמיים בשבוע ומאוד עודדה אותי. כאשר חנן גולדבלט ביקר, שאלה אותי אחת העוברות אם תנן־ענני זה

מישהו. מכיוון שלא יכולתי לאכול, ריזתי מאוד. שקלתי 48 קילו. פניי התעקמו. היו לי סיכוכים, וקיבלתי רלקת־ריאות.

ניסיתי לעודד את עצמי. נהגתי לפי העצה של אבי, לחשוב רק על דברים טובים. ניסיתי לא לרחם על עצמי, לקבל מה שקרה כמצב נתון, כאשר השאלה היא איך יוצאים מזה. רציתי לקרוא, כי לא היה מה לעשות. אבל האותיות הטשטשו לי מול העיניים. גם טלוויזיה בקושי יכולתי לראות, כי בגלל הזנדה לא יכולתי להרכיב מישקפיים.

לא יכולתי לישון בלילות. לפעמים הייתי נרדם לשעה קלה, ב־11 לפני הצהריים.

השתדלתי שלא להיכנס לדיכאון, לקחת את עצמי בהומור. מדי פעם הייתי חוטף ריכאון, כפי שזה קורה מדי

דה קשה יותר, והוא קורא לה „תרגיל אומץ.“ הפחד מנסילה הוא רב והוא נשען על הקיר ואוחז במעקה. למרות הקושי, הוא מתעקש ללכת מה שיותר.

ירידה וי עלייה בי מעייף. הירי

מאבק עם המדרגות

מדרגות ביתו הן לגביו דני מיבצע קשה ומעייף. הירי

ללכת. הסתכלתי על תינוקות, וראיתי שהם הולכים בפסיכורגליים רחב. גם אני הלכתי ככה בהתחלה. מטיבעי יש לי הליכת כרוז, קצת מתנודנת. כשהייתי עובר עם להקות צבאיות, החברה היו מחקים את ההליכה שלי. עכשיו יש לי הליכה אחרת, אבל אני מנסה להגיע להליכה הטבעית, כי ברור לי שהיא הטובה ביותר בשבילי. מאושפזים שם חולים. אחרי אירוע מוחי, שלא זוכרים את שמם ולא יורעים מה קרה להם. יש כאלה שלא יכולים לאכול בסכין ובמזלג ואוכלים בידים. אני התעקשתי לאכול בסכין ומזלג. זה היה קשה. סבלתי. לקח לי שעה לאכול צהריים, עד שהייתי חותך את האוכל ומכניס לפה. עכשיו נפתרה הבעיה. יש לי רק תחושה מורח באצבעות יד שמאל, מין דיגדוג כזה.

יותר קשה היה ללמוד איך לבלוע אוכל. גם ברגע זה, כשאני שותה קפה, אני צריך לחשוב איך לעשות את זה. ללגום כמות קטנה, ולהוריד למטה את הראש, כדי שהוושט ייסתם והמשקה לא יחזור אליי.

את היד והרגל למדתי להפעיל בתרגילים של ריפוי בעיסוק. עברתי על נול־אריגה, והספקתי לגמור שלושה שטיחים. גם ניגנתי על פסנתר, כדי להפעיל את האצבעות.

עד לפני כמה ימים הלכתי על קביים. עכשיו אני כבר יורד לסופר, בוהירות. משקשק שאפול. הרי זה לא מישטח ישר, כמו בלוינשטיין. פיתאום שמתילב שהמידרבה לא ישרה. בלוינשטיין יש כאלה שחושבים שאני רופא, כי רואים אותי מסתובב. קוראים לי דוקטור ומבקשים טיפול. מביאים אליי חולים, שלא מאמינים שייצאו מזה, ומציגים אותי כדוגמה. בהדרגה התחלתי להתלבש לבד, להתגלח בעצמי, ולכסוף עברתי לחדר לבד, במקום מרוחק. שהאחיות כמעט שאינן מגיעות אליי. זה כבר רגל אחת בחוץ. עוד שבוע ואני יוצא משם.

„למה שאני אקח ללב?“

ס דר העדיפויות בחיים השתנה אצלי. כל הדברים שלקחתי פעם ללב כבר לא מרגיזים אותי. הרי ברור